

Beş Vakit

– Cihangir Orkun · 23 Ağustos 2009

-akşam-

Sinsi bir gece çöküyor omuzlarıma
Puslu ve alabildiğine kuşanmış
Kan kızılı eyvahlar geçerken zihnimin her zerresinden
Eskimiş fotoğraflar can çekişiyor sokaklarımda
Ve her taarruzda ömür devriliyor
Kalbimin han kapıları kapanıyor
İçime sinmiyor bu hayat
Bu beden bu ruha bayat

-gece-

Bir karanlık sismiş, kaplayan ömrü
Sen hiç ışığın bu denli can çekiştiğini gördün mü
Yıldızlar öldü önce üçer beşer, avuç avuç
Ağustos gecelerinde sesi kesildi ocak çekirgelerinin
Yasemin kokusuz sokaklar metruk
Pencereler buram buram lavanta kokmuyor artık
Kalbimin han kapıları kapanıyor
Ve hayat basit bir nefes alış veriş şimdi

-sabaha karşı-

Siyah beyaz bir filmmiş meğer seyrettiğim
Şemalsiz kütleler uyanıyor ağır ağır düşlerden
Evvela dalgalar ayaklanıyor tiksindircesine o sinişmiş rollerden
Ve gazel sarısı bir hayatın ilk adımları duyuluyor şehrin tenhalıklarından
Ruhumdaki fütursuzluk beslenip büyüyor
Etlerim kesiliyor lime lime
Bir yanım kanıyor bir yanım kan ağlıyor
Kalbimin han kapıları kapanıyor

-ışığa doğru-

Başımda yığın yığın bulutlar gri tonlarda
İstisnasız her an üstüme yağıyor yükleri
Aynalar tuzla buz öfke sellerinde
Ve dillere hücum eden beddualar

Boğuluyor sinir nöbetlerinde
Sakız rakısının dibine vurdum
Ellerim katran karası tütün zifri
Gözlerimdeki ışık ferini ararken
Kaçınıcı hayat bu asılı kalan darağacında

-sabah-

Ve finali de yazıldı son sahnenin
Mahşeri dekorlu, tüketilen saatlerin
Bir fırtınanın önüne katılmış gazelin son serzenişlerinin
Hesabını tutmadım boşa harcanan nefeslerin
Öyle hesaba vurmudım kırılan dökülen ömürleri
Ben kendimi bir lokmada yedim
Rol dahi değildi hep ezberdendim!